Έχοντας, τον προηγούμενο κυρίως αιώ να, αρκετές κοινές επαγγελματικές εμπειρίες, μερικές από αυτές μάλιστα πολύ σπάνιες και αντίστοιχα ευχάριστες, θεώ ρησα περίπου υποχρέωση να του στείλω ένα λινκ για την άποψη μου περί της ψηφιακής εποχής της φωτογραφίας

.

Όντας φωτογράφος επαγγελματίας, με πλούσιες παραστάσεις και εμπειρίες και άνθρωπος που έχει την εκτίμησή μου θα είχε ενδιαφέρον η αντίδρασή του. Και είχε όντως.

Σεπτέμβριος 1999. Βροχερή μέρα στο Dayton του Ohio των Η.Π.Α. Εξωτερικοί χώροι του αεροναυτικού μουσείου. Μαζί με τον D. και το F-150. Αξέχαστα.

Μέσα στις 60 λέξεις που ανέπτυξε, περιέλαβε πολλά. Έναν διαχωρισμό ανάμεσα στον ερασιτέχνη και τον επαγγελματία, μια διακριτή αν και διακριτική υπεροχή, σε πρακτικό επίπεδο του επαγγελματία και μια κάπως ποιητική, διάθεση να συνδυάσει αρμονικά και τις δυο ιδιότητες. Το μόνον που στερούντο οι 60 αυτές λέξεις, ήταν οι τονισμοί και τα σημεία στίξης:

«Οταν η μηχανη "φωναζει" card ο φωτογραφος (ο επαγγελματιας) ελεγχει τη συμβατοτητα της καρτας μνημης η την ιδια την καρτα ενω ο φωτογραφος (Ο ερασιτεχνης) βρισκει την αφορμη για 1500 λεξεις για τη συντροφικοτητα που δενει ανθρωπους και

μηχανηματα που βρεθηκαν μαζι μπροστα στις ιδιες εικονες με σκοπο να τις καταγραψουν με ακριβεια φωτογραφικη και συναισθηματικη».

Στο φινάλε υπήρχε το ονοματεπώνυμό του με λατινικούς χαρακτήρες. Το πρώτο γράμμα ήταν το D. Ούτως λοιπόν εχόντων των πραγμάτων, ήταν μια πολύ καλή πάσα για την απάντηση, η οποία είχε ως ακολούθως:

«το D σημαίνει Doctor?
αφηρημένα το διάβασες, μου φαίνεται.
οι κάρτες δούλευαν μια χαρά στο ίδιο σώμα πριν την ένδειξη και σε άλλα σώματα μετά την ένδειξη
εντάξει για τον ερασιτέχνη όμως. Οι επαγγελματίες του service γιατί δεν τα έκαμαν όλα αυτά; και μάλιστα δις...
και οι λέξεις ήταν 1.455
α!, και κάτι άλλο: τον Τιτανικό επαγγελματίες τον βάφτισαν αβύθιστο, ενώ την κιβωτό την έχτισε ερασιτέχνης
…εξάλλου η ένδειξη δεν ήταν παρά ένα πρόσχημα, για να γραφτούν τόσα και τόσα»

Μου έστειλε, ως απάντηση μια χαμογελαστή φατσούλα, του απάντησα με μια καληνύχτα καθότι, ήταν ήδη μεταμεσονύχτιο.

Ας κάνουμε όμως έναν διαχωρισμό ανάμεσα στο καλός επαγγελματίας και στο καλός φωτογράφος διότι είναι δυο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Το πρώτο έχει να κάνει με την συνέπεια στην δύσκολη καθημερινότητα και το δεύτερο έχει να κάνει με ένα συνδυασμό ευρύτερης καλλιέργειας, ειδικών τεχνικών γνώσεων καθώς και μιας ακαθόριστης καλλιτεχνικής ροπής. Γίνεται κατανοητό, ότι λίγοι συγκεντρώνουν όλο το πακέτο με υψηλές τιμές.

Αλλά ακόμα και αν το συγκεντρώνουν, δεν αποτελεί εχέγγυο επαγγελματικής επιτυχίας, όπως επίσης αν δεν το συγκεντρώνουν, δεν αποτελεί εμπόδιο.

Γενικεύοντας το περί επαγγελματισμού θέμα, δεν μπορώ παρά να θυμηθώ την μόνιμη επωδό – ερώτηση εκδότη τινός: *«Είσαι επαγγελματία*ς*;»* η οποία ξεκινούσε με τρόπο ήρεμο τρίβοντας τα δάκτυλα στο εσωτερικό της παλάμης και κατέληγε μετά από επαναλήψεις σε άναρθρες κραυγές από ένα παραμορφωμένο πρόσωπο, στο οποίο επιπροσθέτως κουνούσε μέτωπο και αυτιά μαζί. Μέσα προς τέλη της δεκαετίας του '70 ήταν, έψαχνε ό άμοιρος να βρεί στηρίγματα στη δουλειά, τα βρήκε, και έχασε οτιδήποτε άλλο υπήρχε στη ζωή. Έτσι έγινε μια κατεξοχήν περίπτωση επαγγελματικής επιτυχίας και ολοκληρωτικής αποτυχίας.

Υπάρχει και η άποψη ότι σε επαγγελματικό επίπεδο, όλοι εκδίδονται επί χρήμασι. Κι όσο υπάρχει και ζει ο μύθος της χαρούμενης πόρνης που, με μαυρόασπρη τέχνη και περισσή χάρη είναι αλήθεια, προσπάθησε να περάσει ο Dassin στο ποτέ την Κυριακή με την Μελίνα στα καλύτερά της, άλλο τόσο μπορεί όλοι οι εργαζόμενοι να είναι χαρούμενοι με αυτό που καθημερινά κάνουν, ώστε να εξασφαλίσουν από τον επιούσιο, έως μια ξαπλώστρα στην Ψαρρού. Ενίοτε και στην ψειρού, η απόσταση δεν είναι μακρινή.

Θέλω να πω ότι αν τηρηθούν στο ακέραιο οι όποιοι ορισμοί περί αξιοκρατίας, ακεραιότητας, αξιοπρέπειας κλπ, οι πιθανότητες για επαγγελματική επιτυχία μειώνονται δραματικά. Το απογοητευτικό σε αυτό το σημείο, είναι, πως ούτε τούτο γίνεται αντιληπτό από την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Ο συνδυασμός της επαγγελματικής επιτυχίας, της προσωπικής ισορροπίας και της εσωτερικής γαλήνης φαντάζει σαν ένα πελώριο δώρο που κανένας Γολγοθάς δεν μπορεί, ακόμα, να εγγυηθεί.